

tage. *Museification* as a phenomenon is related to the overproduction of heritage and with the epistemological crisis of the museum as an institution. Several trends in the assembling and presentation of cultural heritage in museums can be outlined with examples from the Bulgarian reality: unfettering the strict specialization of classical museums, embracing the new symbolic resources linked with local cultures or wider symbolic spaces in trans-border regions, intensifying the relationship with museum audiences with the help of interactive methods and new information technologies, addressing the present, venturing into market space, etc. The paper considers the development of the cultural institution from a temple of the past towards an instrument of social criticism and a museum of ideas.

Научният контекст

Днес мислим историята и културата в множествено число, говорим за бум на наследства и музеификация. Постмодерната ситуация, белязана с криза на идеологиите и политическото, разклаща легитимността на много дотогава безвъпросни понятия и възгледи. С края на големите наративи (Лиотар 1996) репрезентацията на историята и културните идентичности са поставени под въпрос. **Историята** вече се тълкува не като истината за миналото, а като *възможен* разказ за това, което се е случило. Това различно разбиране за история установяват френската историография и школата „Анали“ (20-те години на XX в.), следващите поколения историци, които тя повлиява, новата социална история (от 60-те). Предложено е едно ново тълкуване на миналото, което не се стреми да подрежда в линейна редица историческите факти за политически събития и значими личности, а конструира манталитета на времена и епохи. Погледът, научната рефлексия, се насочва към микро-историята, към историята на всекидневието и пр.

Културата се осмисля като многообразие от изкуства, като среда и начин на живот, като продукт за потребление; като разнообразие от локални/регионални култури. Променя се и **разбирането за наследство**. То обхваща целостта от природните блага или създадените от човека блага, без граници във времето и мястото (вж. Бокова 2013, 112). Културното наследство се интерпретира като динамичен феномен, свързан с формиране на ценности, които се легитимират и трансформират по различен начин в зависимост от променящия се социално-исторически контекст. Чрез наследяването